

НА 4270 ГЕКТАРАХ РОЗКИНУЛОСЯ ХЛІБНЕ ПОЛЕ КОЛГОСПУ «РОДІНА» ЗНАМ'ЯНСЬКОГО РАЙОНУ. ПО 31,7 ЦЕНТНЕРА ЗЕРНА НА КРУГ ЗАПЛАНУВАЛИ ЗІБРАТИ МЕХАНІЗАТОРИ ГОСПОДАРСТВА. ВОНІ ШВИДКО ПРОВЕЛИ КОСОВИЦЮ ГОРОХУ ТА ОБМОЛОТ ВАЛКІВ. У ВИСОКОМУ ТЕМПІ КОСЯТЬ НА ЗВАЛ ЯЧМІНЬ.

НА ФОТО: СЕКРЕТАР ПАРТКОМУ КОЛГОСПУ Б. ДУБОВИЙ (ЗЛІВА) І КОМБАЙНЕР Л. ГОЛОВКО ПЕРЕВІРЯЮТЬ ЯКІСТЬ КОСОВИЦІ.

Фото В. КОВПАКА.

Молодий колос

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

НАША ЗМІНА ТРУДОВА

Теплі напутні слова Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва, звернені до випускників середніх шкіл Костромської області, які виявили бажання працювати в сільському господарстві, стануть маяком для багатьох учорашніх десятикласників. Приємно відзначити, що серед них будуть і учні нашої школи.

У зверненні до випускників Л. І. Брежнєв наголосив на великому значенні учнівських виробничих бригад у свідомому виборі життєвих доріг. У нашій області такі бригади діють уже двадцять років. Строк чималий. Можна говорити про певний досвід, але не слід забувати і про ті проблеми, які ще потрібно вирішувати в десятиріччя.

Мабуть, уже час у тих колгоспах і радгоспах, де учнівські виробничі бригади утвердили свій моральний авторитет серед колгоспників і громадськості, включити до програми господарського будівництва на десятиріччя будівництво господарських приміщень, призначень культурі і побуту для колективів учнівських виробничих бригад. Це життєва необхідність, одна з умов, які дозволять небагатьом сільських шкіл творчо застосовувати досвід А. С. Макаренка. Про хліборобську зміну повинні дбати всі: і ми, вчителі, і трудівники полів. Тільки тоді несе жар своїх сердець, труд молодих рук, знання та ентузіазм наші вихованці віддадуть на благо Батьківщини. Саме до цього і закликають їх слова Леоніда Ілліча Брежнєва.

І. ТКАЧЕНКО,
директор Богданівської середньої школи № 1 імені Леніна, Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради УРСР.

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Віктор СЕНДЗЮК — колгосп імені Кірова Бобринського району — намолотив 1544 центнери хліба.
Микола БОЙКО — колгосп імені Калініна Бобринського району — 1384.
Петро ПІЩАНСЬКИЙ — колгосп імені Леніна Голованівського району — 1252.
Сергій ОКИПНЯК — колгосп імені Шевченка Ульяновського району — 1218.
Василь КРАСОТА — колгосп імені Леніна Вільшанського району — 1078.
Микола БОРОДАВКА — колгосп імені Калініна Олександрійського району — 1039.
Петро МУРАВЬСЬКИЙ — колгосп імені Шорса Ульяновського району — 1039.
Аркадій МОВЧАНСЬКИЙ — колгосп імені Фрунзе Ульяновського району — 1016.
Анатолій ГЕРКІЯЛ — колгосп імені Фрунзе Ульяновського району — 933.
Сергій СНОПКО — колгосп імені Шевченка Ульяновського району — 933.
Анатолій ДЖЕНКО — радгосп «Ігульський» Устимівського району — 854.
Станіслав ГОЛОВКО — колгосп імені Шорса Долішнього району — 776.

ПРЕЛЮД

Павло Сокол не любить дощової погоди. Тим більше зараз, коли за вікном його хати сіною стоять достиглі хліба. А надворі мрячить. Павло взуває гумові чоботи, накидає плащ і виходить у степ. Схиляється над рядком. Так, косовиця буде нелегкою. Поліг горох. Доведеться косити лише в одному напрямі. Зате втра-

не буде. Коли піднімати рослини в напрямі, протилежному вилягання, пальці жатки беруть усі стручки, не залишаючи в полі жодного. Про це раніше радилися з товаришами. Їхні рішення підтримав і Сергій Феоктистович Набока, досвідчений комбайнер, шанована в загоні (Закінчення на 2-й стор.).

Кіровоград — ВІМПЕЛ —

Одеса:

змагаємось

СІМЕЙНОМУ ЕКІПАЖУ

Разом зі своїм сином Валерієм механізатор колгоспу «Україна» Кілійського району Федір Федорович Бабенко намолотив комбайном «Колос» понад 400

тонн зерна. Сімейному екіпажу, що веде перед у соціалістичному змаганні, вручили перехідний виміс газети «Комсомольська іскра». Перехідний приз газети вручено також крапному водію. Володарем його став комсомолец Дмитро Михайл з колгоспу імені Леніна Кілійського району. Він перевіз від комбайна на тік 1000 центнерів хліба.

КОМСОМОЛЬСЬКІ ГЕКТАРИ

На хлібному полі Одешини інші працюють 514 збиральних і 1086 транспортних комсомольсько-молодіжних екіпажів. Молоді жінки покладали у валки, скошені прямим комбайнуванням хліба на площі 20 тисяч гектарів, намолотили 500 тисяч центнерів зерна, молоді водії перевезли 60 тисяч тонн хліба.

ПЕРШІ МЕДАЛІ, ПЕРШІ РЕКОРДИ

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАРС З МОНРЕАЛЯ

Найпершими чемпіонами ХХІ літніх Олімпійських ігор стали велосипісти Радянського Союзу. Отже, рахунок медалей у радянській команді відкрили спартаківці Валерій Чаплигін з Курська, міншани Володимир Каміньський, Анатолій Чукалов з Вороніж-

града, а також динамовець з Тарту Лаво Піккуус.

У загальнокомандному заліку радянські п'ятиборці набрали 3136 очок, проте нашим суперникам — шведам, французам, англійцям, італійцям та іншим вдалося дістати в командному заліку трохи вищі бали.

перемогла команду господарів Олімпіади — 2:1. Голи в нашії команди забив В. Онніченко.

Успішно для радянських боксерів почалися змагання на олімпійському рингу, розташованому в приміщенні «Арена Моріса Рішара». Два наших боксери достро-

ково завершили свої поєдинки. У першій міжсередній наговільній категорії бій європейського чемпіона В. Лімасова з новозеландцем Р. Коллі суддя зупинив на рингу наприкінці 3-го раунду після того, як Коллі трічі побував у поклауні. В. Рачков (2-а міжсередня вага) впевнено переміг К. Мар'яма (Фінляндія). Діти суддя відкривав рахунок після точних ударів радянського боксера.

Ще одну перемогу на Олімпійських іграх здобув радянський атлет, штангіст Олександр Воронін.

Наші баскетболісти збірні грали із слабшими суперниками і впевнено перемогли: жінки — канадську команду — 115:51, чоловіки — австралійську — 93:77.

Після двох днів змагань із сумасного п'ятиборства в особистому заліку лідирує Павло Лелінов з результатом 2128 очок. Друге місце займає Ян Барту (ЧССР) — 2076. У польського спортсмена Януша Піняка, який іде на третьому місці, 1994 очка.

Успішно провели свої стартові бої на олімпійському ринзі ще три радянських боксери. У першій шопайльній вазі чемпіон Європи з Донецька Олександр Ткаченко вже в першому раунді приручив капітулювати Мерседеса (Домініканська Республіка). Ташкентець Руфат Ріскієв (2-а середня вага) в 2-му раунді покаутував Тайпале (Фінляндія). Спортсмен півважкої ваги Анатолій Климанов з Києва впевнено переміг по очках канадця Фортіна.

Нелегко бути лідером

РОЗДУМИ ПЕРЕД ПОЧАТКОМ ДРУГОГО КОЛА ЧЕМПІОНАТУ КРАЇНИ З ФУТБОЛУ

Здається, що зовсім недавно футболісти були на весняних зборах, готувалися до чергового чемпіонату країни, а сьогодні вже настає час підбити підсумки першого кола, оглянутись на пройдений шлях.

Мова, звичайно, йтиме про команди шостої зони другої ліги класу «А», власне, про кіровоградську «Зірку». Не будемо згадувати про чисто технічні підсумки — голи, очки. Це відомо уболівальникам футболу. Нагадаємо лише, що за попередні десять років перебування в другій лізі класу «А» «Зірка» ніколи не була на проміжному фініші одноосібним лідером зони, яким стала нині. Це, безумовно, великий успіх команди.

З яких же компонентів складається цей успіх? Перш за

все хочеться відзначити, що протягом двох років з командою працюють кваліфіковані спеціалісти — начальники Ю. І. Махно, старший тренер заслужений тренер УРСР О. І. Расторгуєв, тренер майстер спорту Ю. І. Горожанкін. Спиранившись на велику підтримку місцевих організацій, вони багато роблять для того, щоб повернути колишню славу кіровоградському футболу.

Неабияку роль в успіхах команди відіграє підхід до її комплектування. Кіровоградські любители футболу у свій час були свідками «варязького» епізанту в цій справі: сьогодні одна команда, завтра, зникла, майже зовсім інша. Вважа-

(Закінчення на 4-й стор.).

На батьківщині космонавта

У ці дні не зачиняються двері в будинку на вулиці Краснофлотській, де народився космонавт, а нині живуть його батьки — Анастасія Василівна і Михайло Гаврилович Жолобови.

Приходять родичі, сусіди, піонери, представники партійних і радянських організацій. Вони ласково поздоровляють подружжя Жолобових з високим довір'ям, виявленням їх синів, дякують за добре виховання його, бажають космонавтам успішного виконання завдання Батьківщини.

У Збур'ївці добре пам'ятають і знають Віталія Михайловича Жолобова. Під час відпусток він із сім'єю приїздить у село, тут у нього багато друзів.

Про сина космонавта батько говорить з гордістю. Навчався добре, особливих турбот не завдавав. Веселий, товариський, працьовитий. Про себе Михайло Гаврилович розповідає не люблячи, хоч він — заслужений моряк, кавалер ордена Леніна, сорок вісім років проплав на Каспії: ходив на танкерах капітаном, у роки Великої Вітчизняної війни доставляв озброєння захисникам Сталінграда. І тепер його вабить до води. Заведє «Вітерес» — і знову почуває себе капітаном.

...За околицею Збур'ївки гуркочать мотори. Це працюють комплексні збиральні загони на живих першого року десятої п'ятирічці. На землі і в космосі кишить напружена праця во славу Радянської Вітчизни.

На фото: з хвилюванням слухають повідомлення про політ екіпажу космічного корабля «Союз-21» Михайло Гаврилович ЖОЛОбОВ (праворуч) і Анастасія Василівна ЖОЛОбОВА (друга ліворуч).

Фото В. ЛИСЕНКА. (Фотохроніка РІТАУ).

Багато юнаків села Збур'ївки Голопристанського району Херсонської області служили у флоті. Тому жителі навіжар-тома кажуть, що нема в країні корабля, на якому б не плавали їх односельці, за винятком лише космічного. І ось їхній земляк Віталій Михайлович Жолобов вирушив у політ бортінженером космічного корабля «Союз-21».

Повертаємось до надрукованого

17 КВІТНЯ минулого року наша газета надрукувала статтю «Чи варто дояриці ставити артисткою?». Її автор, художній керівник Катеринівського Будинку культури В. Чубінов, закінчував свій виступ словами: «І я написав заяву на розрахунок».

Тоді ж у короткому редакційному коментарі повідомлялося, що культурмісць не пішов усе-таки з роботи. А питання, порушені В. Чубіновим, виходять за межі одного села і хвилюють багатьох.

Висновок цей підтверджують і наші наступні публікації про проблеми сільського Будинку культури, і численні листи читачів. До редакції щойно надійшла стаття Героя Соціалістичної Праці голови колгоспу імені Дзержинського Знам'янського району В. Г. Аленкова. Він пише: «Я — за Чубінова» (в найближчому номері цей матеріал буде опубліковано).

Та повернемося до Катеринівки, до тих клубних закладів, що є в колгоспі імені Шорса Долинського району.

Після виступу газети відбулося засідання парткому господарства, де обговорювалися згадані статті. Висновки цього засідання зафіксовано у протоколі № 16 від 7 травня 1976 року: «Визнати факти, викладені в газеті, правильними, а критику — справедливою. Зобов'язати члена парткому, голову колгоспу В. О. Панченка закупити костюми і музичні інструменти. Зобов'язати заступника голови колгоспу В. І. Пасічного виділяти при потребі автотранспорт для учасників художньої самодіяльності».

Можна сказати, що партком по діловому поставився до критики. Дивує тільки те, чому ми взяли про це на місці, а не отримали, як і належить, офіційної відповіді. До Катеринівки ми швидко вирушили разом з представником райкому Компартії України В. П. Соколом, першим секретарем райкому комсомолу В. В. Коробовим, заступником завідувача районним відділом культури В. Я. Кудалею та бухгалтером районного Будинку культури В. Я. Кошовою. Про результати цієї поїздки — грохні нижче, а тепер звернемося знову до офіційних документів.

Виявляється, що 26 листопада 1975 року Долинський райкомком, розглянувши питання «Про роботу культосвітніх закладів Богданівської селищної Ради» (на засіданні був присутній і голова колгоспу імені Шорса), ухвалила рішення такого змісту: «За допущені недоліки в організації роботи культосвітніх закладів голові виконкому селищної Ради і голові колгоспу вказати. Зобов'язати голову виконкому і голову колгоспу провести ремонт опалювальної системи до 5 грудня, ремонт приміщення і підлоги — до 20 грудня 1975 року. Зобов'язати голову колгоспу т. Панченка виділити необхідні кошти для поповнення матеріальної бази культосвітніх закладів: придбання телевізорів, магнітолу, музичних інструментів, театральних кісел та іншого твердого інвентаря, для поповнення книжкового фонду бібліотек. Виконкомові, правління колгоспу, районному відділові культури вирішити питання добору кваліфікованих кадрів, установлення їм відповідної оплати, направлення на навчання культурцівників за рахунок колгоспу».

ЯК БАЧИМО, ґрунтовне рішення було ухвалено вчасно. Але зіставимо дати. Газета виступала в середині квітня (минуло вже три місяці), а віз, як виявилось, і нині там. Це, до речі, підтверджує й офіційна перевірка 14 січня минулого року виконання наведеного рішення. Нею встановлено, що протягом зазначеного в рішенні періоду закінчено ремонт підлоги і дверей у Марфівському сільському клубі. Ремонту ж покрівлі не зроблено (коментар: «Узимку в цьому клубі не витримали і півгодини» — заступник секретаря комсомольської організації Любов Коваленко). Не відремонтовано підлоги в Богданівській сільській бібліотеці (тому читальний зал не працює), колгоспних клубів у Згоді, Братському Посаді. Як і раніше, нема будь-якої системи опалення в Славинському сільському клубі. В Катеринівському сільському Будинку культури замінили чотири пошкоджених радіатори, але практично приміщення не опалюється. Ремонту, вказаного в рішенні, тут не провели (коментар: у бухгалтерських документах записано, що торік на поточний ремонт культосвітніх закладів витрачено 16 901 карбованець... — Ю. К.). Коштів для зміцнення надзвичайно слабкої бази культосвітніх закладів, поповнення книжкових фондів бібліотек колгосп імені Шорса ні раніше, ні протягом періоду, зазначеного в рішенні, не відпускав (коментар: по статті «Відатки на культосвітню роботу» колгосп витратив торік 93 421 карбованець... — Ю. К.).

Щоб остаточно переконатися у достовірності фактів, наведено матеріал останньої перевірки виконання того ж самого рішення райкомкомом. Її проведена 28 червня минулого року, тобто вже після ухвалення рішення.

на парткому колгоспу. Направляємо на одні відрадині факти: «Правління колгоспу ухвалило рішення про придбання електрогітар. Колгосп робить часткову доплату спеціалістам культосвітніх закладів». Але ж: «Поряд з цим правління колгоспу не допускає використання приміщень клубів не за призначенням. Не відповідає вимогам матеріальна база культосвітніх закладів, немає телевізорів, мало освітніх інструментів, театральних костюмів, музичних інструментів, забезпечення населення низьким показником забезпечення населення книгами. Культосвітні заклади не забезпечені відповідними кадрами, та на навчання нікого не посилають. Не відремонтовано приміщення. Не ведуться облік і планування роботи».

Мабуть, нема потреби коментувати результати перевірки. Приїхавши до Катеринівки, ми зустрілися з В. Чубіновим. До речі, його призначили директором Будинку культури.

— Після надрукування статті ставлення керівництва колгоспу до культурмісців змінилося на краще, — розповідає

Підтримайте пісню!

ЗА СТИНОЮ НЕДОВІР'Я

він. — Придбали вже три електрогітари, обіцяють повністю забезпечити інструментами естрадний оркестр. Бажаючих грати чимало. Колгосп закупив шість костюмів для вокальної групи. Але агіткульбригада досі не має всього необхідного. Машину виділяють. Є рішення виконкому Богданівської селищної Ради про проведення серйозного ремонту сільського Будинку культури. Та не вистачає на це двох тисяч карбованців. Усього ремонт коштуватиме п'ять тисяч. Сподіваємось, що колгосп допоможе. Прагнемо працювати краще. Підготували програму художньої агітбригади для виступів під час живих. Сценарій побудували на місцевих матеріалах. Влаштували кілька тематичних вечорів. У Будинку культури більш-менш ціково, а в клубах колгоспу — нудьга, бо крім кіно там нічого не буває. Не вистачає кадрів, погані приміщення, немає відповідного інвентаря.

Відчуно, що в Катеринівці, зважаючи часткової уваги керівників господарства, відраджується робота Будинку культури. Але це — напівзаходи. Сімдесят процентів комсомольців і молоді живе і працює в інших відділках, де в клубах нудьга. Л. Коваленко розповідає: «Побачити Людмилу Фурзенко, завідувачку Марфівського клубом, майже неможливо, бо живе вона у Братському Посаді. Клуб Людмила відвідує лише для небагатьох кіноглядань». Та й проблеми «відстаней» остаточно не розв'язано. Бо: «Коли потрібно було звозити людей на фестивалі, то звозили до Будинку культури з різних сіл колгоспу, а тепер лише на візді дають машини. А як же бути, коли робота ведеться, по суті, тільки в Будинку культури?».

З'ясується, що ставлення голови колгоспу до культури виявляє певну тенденцію у його ставленні до молоді, по суті, його погляд на її потенціальні можливості. Не будемо голосливими. ВОСЬМОГО квітня в Катеринівському Будинку культури проходили Всесоюзні комсомольські збори. Саме тоді комсомольці п'ятого відділка (село Славне) звернулися до голови колгоспу з пропозицією створити у них комсомольсько-молодіжну бригаду по вирощуванню кукурудзи. Ішлося про відновідальність, яку брали на себе молоді механізатори. Та ініціатива залишилася, на жаль, без належної уваги. Виникає природне запитання: звідки таке недовір'я, як пробити цю «глуху стіну»?

На тих же зборах молоді Братського Посаду заявила: «Дайте нам будівельні матеріали — і ми самі відремонтуюмо клуб». Та й цієї пропозиції не почули.

Наслідок такого ставлення до молоді очевидний. Минулого року після служби в армії в село повернулося п'ять хлопців, — розповідає Любов Коваленко. — Попрацювали трохи і виїхали з села. Отак шороку...».

Повертаючись до надрукованого, нагадаємо керівникам уже названого колгоспу слова Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва, сказані у Звітній доповіді на XXV з'їзді КПРС: «На жаль, зустрічаються ще працівники, які недооцінюють громадське значення преси і їй такої, як із задоволенням сприймають хвалу на свою адресу, але не вміють прислухатися до критики і робити з неї правильні висновки. Партійним комітетам доведеться поправляти тих, хто намагається відмахнутися від ділової критики, байдуже ставиться до постановки у пресі важливих проблем, до листів трудящих, які в ній публікуються».

Ю. КАМІНСЬКИЙ, спецкор «Молодого комунара».

Долинський район.

ПРЕЛЮД

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

людина. За підготовку свого комбайна до жнив він цього року одержав премію.

...Нарешті, — полегшено зітхнув Павло, — коли начальник механізованого загону Іван Давидович Кияшко повідомив, що наступного дня можна приступати до збирання гороху.

І ось вони, чотири комбайнери, вивели агрегат в загінки. Ця хвилина нагадувала мить перед стартом, коли м'язи напружені, а серце кличе до боротьби. Тільки боротьба тут повинна бути за зерно, за врожай першого року десятої п'ятирічці. До неї добре готувалися механізатори.

— Починайте, хлопці, — рубонув рукою повітря начальник загону. «Добрий урожай видався цього року, — думав Іван Давидович, ідучи за комбайном, — центнерів по 27—28 на гектарі візьмемо».

Так і вийшло. Перша бункерна вага показала, що саме такий урожай вистиг нині на гороховому полі. Через кілька десятків хвилин комбайнер Іван Береговий із задоволенням вручив шоферові Во-

лодимиру Ковалю перший талон.

— Візьми й мій! — гукнув йому Володимир. У загоні запровадили систему взаємного контролю.

...Край поля зупинився автомобіль техніка по ремонту сільськогосподарських машин Анатолія Білошестого. Ні. Тут його допомога не потрібна. Механізатори на совість полагодили свої агрегати, ремонтувати в полі не доводиться. А ось дозавправи машини паливом не завадить. Для цього й появився біля комбайнів Олександр Небенчук.

У колгоспі імені Леніна довго чекали початку жнив: затримували дощі. Навіть тривога закрадалася в душу: коли ж, нарешті, стане на погоду? Можливо, саме тому так старанно готувалися до косявці. Механізаторів у степ вивозять на машинах водії Микола Коваль та Микола Огаренко. А ось приймний сюрприз: біля комбайнів засвітилася хустина Віри Сулими:

— Хлопці, обідати!

Швидко помили руки, вмилися. Ну й смачний же борщ у полі! Особливо, коли попрацюєш від душі, коли настрої піднесений. Обідали швидко.

По 10—11 гектарів скошували механізатори за світлолий день. І ось нарешті все поле вкрилося валками. Тепер почалася боротьба за високі намо-

лоти. Не знають утоми живиряй, не знають пошуму комбайни. Боротьба за першість триває. Цього разу переміг Іван Береговий. Про це сповістила «блискавка», яку випустили старший диспетчер Віталій Башук та бібліотекар Нелля Єфименко. На агрегаті перемахав замайорів червоний прапорець.

Жнива нагадують суцільний потік зерна, що пливе з поля на тік, а заїдти, очисити й підсушити, — в державні й колгоспні засіки. Господарство вже виконало план продажу гороху державі. Але елеватор надійшло його навіть на 75 центнерів більше. В цьому чимала заслуга членів першого зернозбирального механізованого загону.

— Це — прелюд, — сказав секретар парткому колгоспу Павло Іванович Урда. — Основне виробування—попереду: косявці пшениці, ячменю. Зібрати їх треба за дев'ять днів — таке дали слово. Та я певен, хлопці не підведуть.

Такі не підводять. В. ШАРІЙ, слухач ВПШ при ЦК Компартії України. Новгородківський район.

ПІОНЕРСЬКА СТОРІНКА

— ЧИМ ВИ ДУМАЄТЕ зацікавити?
Уявіть собі тільки атмосферу, в якій вони читатимуть листа: море, кипариси, Аю-Даг під тропічним небом... А у нас?

— Неправда, всі мої друзі з торішньої зміни «Артека» прочитали б і відповіли із задоволенням. Переконали, так буде й нині. До того ж ми з вами на такій частині планети, про яку не сором розказати будь-де і будь-кому!

— Оваа!
— От тобі й «ов-ва». Наприклад, скоро ми підемо на екскурсію в Павлиш. Це селище відоме сьогодні кожній культурній людині. Адже тут жив і працював великий педагог сучасності. Сонцепоклонник, Добро-творець сторінця, як називали його ще за життя, — Василь Олександрович Сухомлинський. Або Берег Героїв — дніпровська переправа.

— Що ви завели про планету, про визначні місця! Навіщо нам ні про що більше поговорити з артеківцями. Давай, Сашо, починай читати листа. — Згода. Отже, увага. «Добрий день, друзі! Пише вам за дорученням дружини імені Юрія Гагаріна піонерського табору «Космос» колишній артеківець Саша Назаров. Минулого року я, як ви зараз, був членом піонерської республіки на Чорному морі. І сьогодні зберігаю найкращі спогади про ті дні. Незавоював своїм новим друзям шоденники, фотографії, марки і сувеніри, привезені з «Артека». Радом тобто запропонував: «А що, коли ми почнемо листуватися з нинішні-

ми мешканцями всесоюзної піонерської здравниці? Вони розповідатимуть нам про своє життя ми — про своє». Так і почався цей лист. Давайте дружині! Згода?

Наш табір зветься «Космос». Розташований він на березі невеликої притоки Дніпра — Сухого Омеляничка, біля районного центру Онуфріївка. Природа тут дуже красива — дубовий гай аж милується своїм відображенням у чистому дзеркалі річки, обрамленому осокою. Навколо — первозданна тиша, яку пору-

шують тільки пташиний спів, галас дівчорі, котра плещеться у воді, та звуки горна, який скликає в похід на обід дітей трьох піонерських таборів (у сусідстві з нами — ще «Орляк» та «Барвінок»). Там, де кінчаються тіністі шати дерев, — смарагдовий луг. На ньому живуть дві лелеки, наші друзі. Вони нас зовсім не бояться, і коли ми проходимо поруч із загонною пісню чи речівкою, вони граціозно вигинають шиї і зацікавлено проводять нас поглядом, немов запитують: «Що там знову затіяли ці галасливі маленькі лю-

ди, які так люблять співати, купатися і пустувати в наших володіннях і від гнізда яких завжди так смачно пахне?».

Мені подобається в таборі — в «Космосі» я проводжу вже четверте літо. Цієї зими зі мною відпочивали близько двохсот п'ятдесяти хлопчиків і дівчаток. Наймолодші, із «Зірочки», — ще жовтенята, найстарші, з «Альфу» — старшокласники (чи, вірніше, старшокласниці, бо ж у цьому загоні тільки дівчатка).

Із собою в табір я захопив вудку і тенісну ракетку. Не подумайте, що тут немає подібних знарядь. Але який же рибацька, що поважає самого себе, буде ловити рибу чужою снастю? А улов вимірюється в «Космосі» не тільки грамами, а й очками. Наприклад, під час конкурсу рибацької, який скоро відбудеться, потрібно буде захищати честь загону, вилловлюючи «великих і маленьких». Зрозуміло, що перевіреною вудкою легше досягти бажаного. Ну, а коли почнуться поєдинки спартакіади табору, відкриються переваги «своїх» ракеток.

Кожен день у «Космосі» приносить нам нове, цікаве. Охочі до співу, танців, віршів зайняті своїм у відповідних гуртках, члени КІДу встигають за зміну не тільки ознайомитися з життям, турботами, традиціями ровесників із союзних республік та зарубіжних країн, а й обмінятися з ними листами, щоб потім продовжити листування і вдома. Секції клубу «Олімпія» пропонують широкий вибір для охочих до занять спортом: волейбол, футбол, легка атлетика, плавання, теніс — вибирай секцію до вподоби. Та й навіть якщо ти прово-

ЧОМУ НА КАНІКУЛАХ

Репортаж з «Носмосу»

- * Похід на Берег Героїв
- * «Не забудь про фестиваль „Алло, ми шукаємо талантів!“»
- * «А наші лелеки?..»

Лист в Артек

РАДІСНО?

диш час лише в загоні, все одно тебе підхопить вир зустрічей, вікторин, походів, конкурсів. Щозміни приходить до нас зі спогадами комсомольців двадцятих років Василь Федорович Горобець, часто зустрічаємось ми з людьми трудової слави Онуфріївського району. А скільки вражень дають, скажімо, екскурсії по Дніпру в Канів, у сусідній Павлиш, гра «Зірниця», на яку до нас приїждять шефи з військової частини Кіровоградського гарнізону, дводенний похід місцями бойової слави..

Мені особливо близькі гра і похід. «Зірниця» подобається тому, що я, закінчивши вісім класів у Кіровоградській середній школі № 27 (а це буде через два роки), вступаю до суворовського училища. Тож готуюсь бути військовим уже сьогодні. А похід місцями бойової слави завжди нагадує нашу з татом поїздку до Молдавії на могилу дідуся — бойового льотчика Степана Спиридоновича Назарова. Він загинув у перші дні Великої Вітчизняної війни, збивши десять ворожих літаків. Мужність лейтенанта відзначили другим бойовим орденом (перший він одержав за бої в небі Іспанії). Довгий час ми читали про дідуся в книжках, спогадах однополчан але про те, де він похований не знали. І тільки 1973 року, отримавши листа від члених слідопитів з Молдавії, з'ясувавши спогади бойових

поборитимів Степана Спиридоновича, нам з татом удалось знайти останнє пристановище близької людини. Таке не забувається: розшуки в невідомому краю, співчуття, дружня допомога незнайомих людей...

Тато не показував хвилювання, та я бачив і розумів його стан. Мого дідуся, свого батька, він пам'ятає тільки по фотографіях. Коли льотчик Назаров зав'язав останній бій, відвертаючи увагу фашистських винищувачів від радянських бомбардувальників, коли він горів у своєму

ла Дерев'яки і слухав разом з учасниками походу розповідь очевидця переправи через ріку. Близько п'ятисот танкістів, піхотинців, льотчиків, артилеристів стали Героями Радянського Союзу в бою за цей невеличкий клаптик землі, тисячі солдатів, багатьох з яких було 18—19 років, загинули тут. Є щось сильне в нашій сімейній трагедії і трагедії цього краю. Я також знаю цих воїнів тільки з фотографій і портретів на музейних стендах. Але вони безмірно дорогі мені, як найближчі люди.

...Тихі ромашкові розсили на зруйнованих бліндажах, мирний шелест хвиль Дніпра — гігантської братської могили, куди ми опускаємо квіти шани. Не забути тебе, Берег Героїв — священна земля!

Це почуття виникає й тоді, коли ступаєш подвір'ям чи кімнатами музею Павлиської середньої школи. Тут жив і працював великий педагог сучасності Василь Олександрович Сухомлинський. Сад Радості, куточок Казки, острів Мрії — побачити все це власними очима, вникнути в атмосферу, в якій зароджувалися високі ідеї, постояти в тиші кабінету, де писалися книги, що перекладені нині на десятки мов світу, — заради цього їдуть сюди люди з найвіддаленіших куточків нашої Батьківщини і з-за кордону. Щодня біля погруддя із зіркою Героя pojawiaються букети свіжих квітів...

А вітім, нехай не складеться у вас враження, що ми тільки те й робимо, що «експлуатуємо» сонце, воду, кухню, нашого улюбленого музичного керівника Володимира Федоровича Санжирю, вожака. За 26 днів відпочинку встигаємо залишити і корисний слід на землі, яка подарувала нам стільки задоволення. Трудові десанти в колгосп «Зоря», догляд за саджанцями в лісі, виступи агікультурної бригади піонерів на фермах і перед жителями — все це наш повсякденний виконання завдань десяти п'ятиріччя.

Звичайно, можна б написати багато і про веселе свято Нептуна, про табірний фестиваль мистецтва «Алло, ми шукаємо талантів!», про лінійку Слави, про екскурсію на Онуфріївський кінний завод, але про все розповісти просто неможливо. В сумі враження вкладаються в одне сонячне, барвисте, радісне поняття — піонерське літо, канікули. І думаю, ви звідали, наскільки приємне це поняття...

— А чому так мало сказано про наших вожаків з Кіровоградського педінституту? Адже вони так піклую-

ться про нас...

— Я б відзначив кухонних працівників. Хіба бувають у нас несмачні обіди чи вечері? Ніколи!

— А я б додав...

— «А я», «а я!» Не всі зразу, спокійніше. Давайте по порядку...

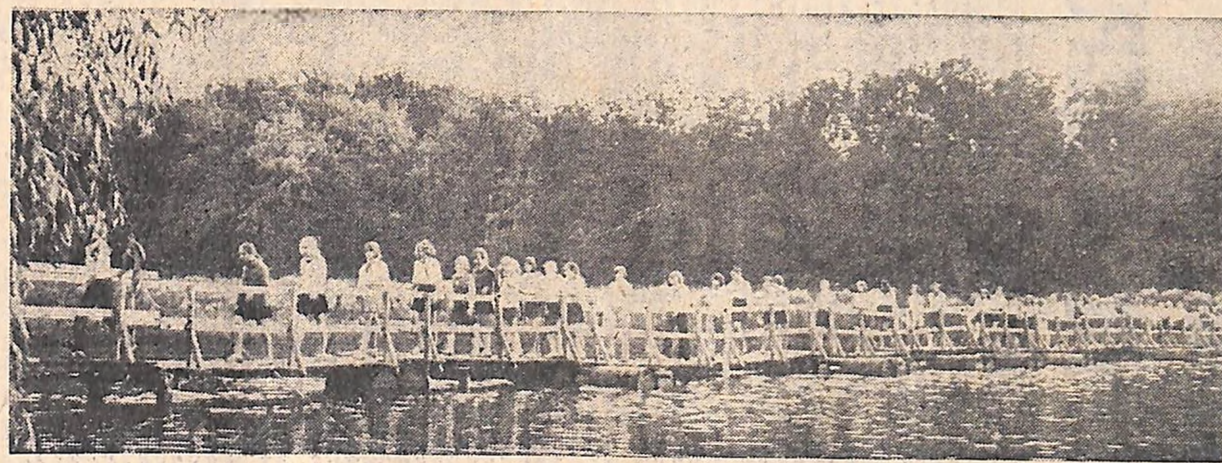
Ну, друзі, хоча спір у розпалі, нам пора. Залишимо членів ради дружини піонерського табору «Космос» за обговоренням листа в «Артек» одних. Віримо: в Криму читати листа буде так само цікаво, як нам слухати. А ми повернемося до себе. Хто куди! Напевне, більшість із вас — у такі ж піонерські табори, дехто — на колгоспний тик чи до комбайна, дехто — в туристський похід або на екскурсію. Канікули — в зеніті! Нам хочеться, щоб завжди протягом піонерського літа у вас був гарний, здоровий настрій!

Та, перш ніж прощатись, ми хочемо запропонувати тобі одну справу. Наступний «Бий, барабан!» вийде також з розповідями про канікули юних ленинців. А що, коли там буде і твоє замітка! Напиши нам, як пройшло твоє піонерське літо, згадай тих, хто подбав про те, щоб воно пройшло небуденно. Чекаємо листів.

МІСТ ЧЕРЕЗ СУХИЙ ОМЕЛЬНИЧОК з'єднує дві частини ПІОНЕРСЬКОГО ТАБОРУ «КОСМОС». ЩОДНЯ НА ОБОХ БЕРЕГАХ НЕ СТИХАЮТЬ СМІХ, ПІСНІ, РОЗВАГИ ДІТВОРИ. КАНІКУЛИ — В ЗЕНІТІ!

Фото В. ГУДЗЕНКА.
сміт. Онуфріївка.

НЕЛЕГКО БУТИ ЛІДЕРОМ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

ли за краще запрошувати «маститих» гравців з інших місць.

Нині керівництво команди орієнтується на місцевих, переважно молодих гравців. У колективі добре поєднуються вміння досвідчених Юрія Касюк, Олексія Капмана, Олександра Смиренка, Олексія Іонова, Анатолія Хропова, Олександра Ситіка із завзяттями і наполегливістю молоді — Олександра Алексєєва, Миколи Латиша, Валерія Самофалова, Віктора Стеценка, Валерія Середова та інших. На молоді покладаються, їм довіряють, і вони розуміють це, стараються виправдати довіру.

Кажуть, футбольний сезон починається ще взимку, в навчально-тренувальний період. Керівники команди старіють планують його. Помітні вагомі зрушення в бік об'єктивності та інтенсифікації тренувань. В основу теоретичної і практичної роботи команди все більше входять нові організаційні принципи гри, що відповідають вимогам сучасного футболу. Особливо в «Зірку» кращими стали збалансованість ліній, взаємодія в захисті, загальна фізична підготовка і, головне, сформувалася психологічний настрій на перемогу. Саме цей фактор і відіграв основну роль у тому, що серед усіх команд зони у «Зірці» найбільше виграша на чужих полях.

Щоб краще діяти проти суперника, потрібно добре його знати. І в цьому в «Зірці» є певна система. Збираються дані на основних гравців інших команд зони. Перед черговим матчем хтось із тренерів відвідує в місто, де грає найближчий суперник. Переглядає гру, побудову запису, їхні взаємодії, враховує особливості кожного гравця. Відповідно до цього даються завдання команді в цілому та окремим футболістам на матч. Перед виходом на поле завдання уточнюються.

Тут доречно було б сказати, що цього року «Зірка» ніколи, навіть у гостях, не застосовувала суто захисного варіанту гри. Граючи, бачилося, що наші гравці відкочувалися до своїх воріт. Але тільки для того, щоб у наступну мить перейти в контратаку. Між іншим, це один з тактичних варіантів, мета якого — підтягнути на себе суперників, притягнути їх пильність, відкрити простір для свого атакуючого маневру.

Але усіх «Зірок» — не поки що половина успіху. Адже попереду друге, значно важче коло. Попереду зустрічі в гостях з такими командами, як криворізький «Крибас», харківський «Металіст», житомирський «Автомобіліст», миколаївський «Суднобудівник». Та й усі інші наступні матчі не назвеш легкими. Давно відомо, що проти лідерів усі суперники — і більш підготовлені, і менш, грають з повною віддачею сил. Тож постійне напруження властиве і сильним, і слабким командам. І найменше розслаблення може обійтися дорогою.

«Зірка» — команда швидкохідної гри. Її стрімкі рейди пері-

ко приголомшували суперників і примушували їх капітулювати. Але швидкість корисна тоді, коли її супроводить комбінаційна, осмислена гра. Інакше швидкість перетворюється в поспішність, при якій атаки мають сумбушний характер і, як правило, не приносять результатів. Згадаємо у зв'язку з цим матч у Кіровограді між «Зіркою» і хмельницькою «Хвилю». Господарі поля 90 хвилин штурмували ворота гостей, а на табло так і залишилися нулі. Згадаймо й побажаємо, щоб подібного не повторювалося.

Журналіст Олег Кучеренко в статті «Чи не тупіємо ми на місці», надрукованій у газеті «Советский спорт», наводить цікавий випадок:

«Недавно мені розповіли таке: програна команда — важливий матч, усі сидять у роздягальні засмучені, а тренер запитує: «Що це ви рухалися сьогодні погано — чи втомилися?». «Та що ви, — відповіли футболісти, — ще два тайми можемо відіграти». Тренер обурився і став розповідати про те, скільки видатних футболістів у нас і за кордоном йому доводилося бачити в момент, коли закінчувався матч. Вони віддали всі свої сили боротьбі, і мали вигляд вичапаного лимона. Такий сучасний футбол, і майстром справжнім не станеш, поки не навчишся віддавати боротьбі всі сили».

Що ж до футболістів «Зірки», то почальник команди Ю. І. Махно, у зв'язку з вищесказаним, дає такий коментар: — Навчання віддати всі сили боротьбі на полі — це велике мистецтво. Дивлячись на тренування гравців витримує і велике навантаження, і майже все точно виконує. А під час гри не може показати того, на що він здатний. У цьому плані ми чекаємо більшого від Володимира Хропова, Олександра Ситіка, Валерія Середова і деяких інших гравців.

А взагалі прагнути до кращого, вдосконалюватися треба всім. Наші гравці, особливо молоді, мають майже неможливі можливості для зростання. Вони знають, що з Кіровограда у великий футбол вийшли такі визнані майстри шкільного м'яча, як заслужений майстер спорту Володимир Веремєєв, майстер спорту міжнародного класу Валерій Піжукун, майстри спорту Станіслав Єсєєнко, Василь Босий та інші. З них і слід брати приклад, прагнути до таких же висот.

Так, і тренерам, і футболістам є над чим працювати. Підвищувати технічне оснащення, виховувати в гравців вміння мислити і швидко приймати рішення в найскладніших ігрових епізодах, розвивати функціональні системи спортивного — такий далеко не повний перелік завдань.

Отже, завтра стартує друге коло. Наші земляки зустрінуться в Житомирі з «Автомобілістом». Усі уболівальники бажають їм успіху.

М. СОМОВ.

А ТЕПЕР — САМОСТІЙНІСТЬ!

Того дня було важко зрозуміти, хто хвилювався більше — викладачі, чи учні. Тобто вчорашні учні, бо відтепер вони іменуватимуться випускниками Кіровоградського кооперативного професійно-технічного училища. 236 майбутніх працівників сфери обслуговування отримали свідоцтва про присвоєння кваліфікації кухаря, кондитера, хлібопекаря, інвентаризатора. Приємно було Анатолію Трохимовичу Бурковському, директору училища, вручати ці свідоцтва. Сороч три з них — червоного кольору: їх власники закінчили навчання з відмінними оцінками. Горділися викладачі Іриною Васик, Галиною Самофаловою, Тетяною Оношенко, Олександром Сіробабою, Ольгою Ермаковою та іншими. Саме їм представники Знам'янської, Новоукраїнської, Олександрівської та інших райспоживспілок, що прибули на випускний вечір, вручили цінні подарунки на знак подяки за відмінну роботу під час практики.

В. ПИСАРЕНКО,
заступник директора по виховній роботі Кіровоградського кооперативного професійно-технічного училища.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 12878,

Індекс 61197,

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

Білоцерківське середнє професійно-технічне училище № 13 ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Заклад готує робітників таких
будівельних спеціальностей:

маляр будівельний (строк навчання — 3 роки),
столяр будівельний (3 роки),
муляр, монтажник конструкцій (3 роки),
штукатур-плитковик-лицьовальник (3 роки),
лицьовальник-плитковик-мозаїст (3 роки),
муляр (1 рік),
маляр (1 рік),
плитковик (1 рік).

Учні, що вчаться 3 роки, по закінченні профтехучилища набувають, крім спеціальності, середньої освіти.

Приймають юнаків і дівчат з освітою не нижче 8 класів, віком 15—16 років. На однорічний строк навчання приймають осіб з 10-класною освітою, а також звільнених у запас із лав Радянської Армії.

Вступники подають свідоцтво про закінчення 8 класів або атестат, свідоцтво про народження, довідку про місце проживання, довідку про склад сім'ї, 6 фотокарток розміром 3X4 см, довідку з поліклініки (форма № 286), рентгензнімок грудної клітки і результати аналізів.

Учні забезпечують безплатно одягом, спецодягом, триразовим харчуванням, гуртожитком.

Під час практики учням виплачу-

ють роботою в трестах «Білоцерківськпромжитлобуд», «Білоцерківлімбуд», на комбінаті «Київпромбуд». Учильще має упорядкований гуртожиток, добре обладнаний навчальний корпус, майстерні, кінозал, спортивний зал, стрілецький тир.

Особи, що закінчили училище з відзнакою, користуються пільгами для вступу до середніх спеціальних навчальних закладів і вузів.

Початок занять з 1 вересня.

Адреса училища: м. Біла Церква Київської області, вул. Турчанінова, 33/35.

ДИРЕКЦІЯ.

Ждановський індустріальний технікум

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ
НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на спеціальності: обробка металів різанням, технологія зварюваль-ного виробництва, кування — штампуваль-не виробництво; на базі середньої шко-ли —

електроустановочного підприємства і установок; заочний відділ на базі середньої школи — технологія зварюваль-ного виробництва, обробка металів різанням, електроустановочного підприємства і установок;

промислових підприємств і установок, експлуатація автомо-більного транспорту. Інгородний забезпечу-ють гуртожитком. Адреса технікуму: 341000, м. Жданов До-нецької області, вул. 1 Травня, 69.

ДИРЕКЦІЯ.

Кременчуцьке середнє міське професійно-технічне училище № 16

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977
НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на спеціальності: електрослюсар, газосварник, слюсар механоскладальних робіт, слюсар по ремонту автомобілів, електрозварник арматури з умінням працювати на автоматах контактного зварювання, електрозварник, машиніст баштових кранів, столяр деревообробних виробництв, хлібопекар з умінням працювати тістоводом і на тістообробній машині — приймають випускників восьмирічних шкіл, строк навчання — 3 роки. Одночасно учні здобувають середню освіту. Випускники одержують диплом про закінчення училища та атестат про середню освіту.

кранівник козових і мостових кранів, електро-зварник, формувальник залізобетонних виробів і кон-струкцій, кранівник порталних кранів — строк на-вчання — 1 рік. Приймають юнаків і дівчат, що ма-ють середню освіту.

Учні забезпечують гуртожитком, обмундирован-ням і триразовим харчуванням. Час навчання в учил-лищі включається в загальний стаж.

Особам, що мають середню освіту, звільненням у запас із лав Радянської Армії, зарахованим до учил-лища на спеціальність «Формувальник залізобетон-них виробів і конструкцій», виплачують стипендію — 70 карбованців на місяць.

Тих, хто закінчить училище з відзнакою, при їх-ньому бажанні, направляють для дальшого навчан-ня у вищі й середні учбові заклади без стажу обо-в'язкової роботи.

Під час виробничого навчання учням виплачують 33 проценти їхньої заробітної плати.

Вступники подають заяву, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, свідоцтво або атестат про освіту, характеристику, довідки з місця прожи-вання і про склад сім'ї, 6 фотокарток (3X4 см), мед-ичну довідку (форма № 286).

Початок занять з 1 вересня.

Адреса училища: м. Кременчук Полтавської облас-ті, Занасип-1, вул. Ярмакова, 9, МСПТУ-16. Телефо-ни: 2-33-47, 299-94-46.

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійське середнє СПТУ № 3

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК
НА СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

НА БАЗІ 8 КЛАСІВ —

тракторист-машиніст широкого профілю з кваліфі-кацією слюсаря;
електрогазоварник;
електромонтер сільської електрифікації і зв'язку;
слюсар по ремонту автомобілів, тракторів і сіль-госпмашин.

СТРОК НАВЧАННЯ — 3 РОКИ.

Зарахованих (юнаків і дівчат) забезпечують сти-пендією, парадною і робочою формою одягу, три-разовим харчуванням, тих, що мають потребу — гур-тожитком. Ті, що успішно закінчили училище, одер-жують документ про професію, атестат про серед-ню освіту і направлення на роботу;

НА БАЗІ 10 КЛАСІВ —

електромонтер сільської електрифікації і зв'язку (строк навчання — 1 рік);
електрогазоварник (строк навчання — 1 рік і 6 мі-сяців).

Приймають юнаків і дівчат. Зарахованим виплачу-ють стипендію в розмірі 30 карбованців на місяць, відмінники одержують підвищену стипендію;

НА БАЗІ 10 КЛАСІВ —

тракторист-машиніст широкого профілю з кваліфі-кацією слюсаря (строк навчання — 8 місяців).

За направленнями колгоспів, радгоспів та інших сільськогосподарських підприємств приймають учнів на спеціальність «Машиніст холодильних установок». Строк навчання — 6 місяців. Стипендію виплачують колгоспи, радгоспи та інші сільськогосподарські під-приємства, які видали направлення.

Юнаків і дівчат, що мають освіту не нижче 10 класів, приймають на спеціальність «Електромонтер сіль-ської електрифікації». Строк навчання — 1 рік. За-рахованим виплачують стипендію, видають парадну й робочу форму одягу, їх забезпечують триразовим харчуванням.

Особи, які мають посвідчення тракториста другого чи третього класу, приймають на спеціальність «Во-дій тракторів Т-150 і Т-150К». Строк навчання — 3 мі-сяці.

У звільнених у запас із рядів Радянської Армії прий-мають на спеціальності:

електрогазоварник (строк навчання — 10 місяців);
електромонтер сільської електрифікації і зв'язку (строк навчання — 10 місяців);
електромонтер сільської електрифікації (строк на-вчання — 8 місяців);

тракторист-машиніст широкого профілю з правом роботи на Т-150, Т-150К (строк навчання — 8 місяців).

У звільнених у запас із рядів Радянської Армії прий-мають за направленнями колгоспів, радгоспів та ін-ших сільськогосподарських підприємств. Учні за-безпечують стипендією в розмірі 85 карбованців.

Початок занять — у міру комплектування груп.

Вступники подають документ про освіту, свідоцтво про народження (після досягнення 16 років — пас-порт), характеристику зі школи або з останнього міс-ця роботи, довідки з місця проживання і про склад сім'ї, автобіографію, 6 фотокарток розміром 3X4 сантиметри.

Приймання заяв почалося з 1 квітня.

Початок занять з 1 вересня 1976 року.

Адреса училища: м. Олександрія-7, с. Олександрівське, вул. Трудових резервів, 1. Їхати автобусом «Б» до 7-пинки «Олександрівське».

ДИРЕКЦІЯ.

Зам. № 299,

Тираж 60 030,